

реальною базою для професійної майстерності викладачів мовних та профільних кафедр.

З методичної точки зору процес сумісного навчання професійній іноземній мові ділимо на 2 етапи.

На першому етапі викладач-філолог здійснює підготовку до практики професійного спілкування завдяки формуванню лінгвістичної і мовної компетентності. Вміння та навички, котрі формуються на цьому етапі, — це відбір необхідного мовного матеріалу із всього засвоєного, відповідно до ситуацій спілкування. Володіння мовним навчальним матеріалом дають можливість студентам вільно користуватися ними, в процесі спілкування на другому етапі.

На другому етапі провідна роль належить викладачу профільної кафедри. Його завдання — це організація практики професійного навчального спілкування, підготовка тем, текстів, проблем, завдань, котрі моделюють професійну діяльність.

Другий етап навчального процесу полягає в формуванні комунікативних умінь в умовах, які наближені до реального професійного спілкування, зосередження уваги на зміст висловлювання та компетентність студентів.

Зрештою студент отримує можливість побачити сенс вивчення іноземної мови в контексті своєї майбутньої професійної діяльності.

Аналіз запланованої роботи показує, що студенти, здобувши відповідні вміння та навички, зможуть вільно іноземною мовою та досить професійно освітлювати матеріали вивчених спільно тем. У свою чергу викладачі кафедр, які працюють у контексті, підвищують свою професійну та методичну майстерність.

Наливайченко К. В., канд. екон. наук, доцент
кафедри міжнародної економіки
Кримського економічного інституту
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ІННОВАЦІЙНОЇ ОСВІТИ В БОЛОНЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Забезпечення якості освіти — як виклик сучасної епохи — залишається основним пріоритетом Болонського процесу. Недарма

на Всесвітній конференції щодо вищої освіти в Парижі, що проводилася в липні 2010 р. під егідою ЮНЕСКО, серйозну дискусію викликало питання боротьби з «млинами шаблів» (degree end diploma mill). І хоча сьогодні ця проблема придбала світовий масштаб, найбільшою мірою вона властива пострадянським країнам, де існували (а в деяких країнах ще існують) ліберальні законодавчі норми щодо створення вищих навчальних закладів, а саме освіта належить до категорії підприємницької діяльності.

У Комюніке цієї Конференції підкреслене (п.18), що «Розширення доступу до вищої освіти встановлює виклики до його якості. Забезпечення якості інноваційної освіти є актуальною функцією сучасної вищої освіти, що повинна залучати всі зацікавлені сторони. Якість вимагає як створення систем його забезпечення й оцінювання, так і просування в навчальному закладі культури якості».

У свою чергу, п.21 цього Комюніке відзначає, що «Критерії якості повинні відображати загальні цілі вищої освіти, зокрема виховання в студентів критичного і незалежного мислення й здатності до навчання протягом життя. Вони повинні заохочувати інновації й розмаїтість».

У цьому ж документі виражена досить нова думка щодо європейського бачення проблеми навчання протягом життя (в українському законодавстві — післядипломна освіта). Крім стандартних слів: «Навчання протягом життя підпорядковується принципу суспільної відповідальності. Таке навчання включає одержання кваліфікацій, розширення кола знань і розуміння, набуття нових навичок і компетенцій», — є й цікава, досить нова думка: «Успішні стратегії навчання протягом життя будуть включати основні принципи й процедури визнання попереднього навчання на основі його результатів незалежно від того, чи були знання, навички й компетенції отримані через формальні, неформальні або неофіційні траєкторії навчання». Таким чином, навчання може здійснюватися не тільки в легітимних освітніх установах: дається право самій особі вибирати технологію і спосіб такого навчання, орієнтуючись на його результати.

Взагалі питання визначення й визнання кваліфікацій і компетенцій сьогодні є дуже важливим за актуальністю для національних систем освіти країн Європи. Без його рішення неможливо створити загальноєвропейський освітній простір, який б забезпечував мобільність робітників, студентів і наукових співробітників.

Тому невідкладним для нашої країни було б прийняття законодавчого акту, який би сформулював єдину цілісну, відкриту й гнучку систему інновацій в освіті, що об'єднувала б всі рівні кваліфікацій і види освіти.

Наливайченко С. П., д-р екон. наук, професор,
зав. кафедрою економіки підприємства
Кримського економічного інституту
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ОСВІТИ

Освіта — це об'єктивна необхідність людського буття. Як найважливіший інститут соціалізації особистості, практично в усі історичні періоди еволюції людської цивілізації вона була спрямована на розвиток особистості, її творчих здатностей, естетичного світосприймання й етичного відношення до діяльності, формування духовної суті людини.

Процес цивілізаційного розвитку на сучасному етапі об'єктивно поставив перед суспільством проблему освітніх потреб, які ініціюють прагнення до безперервного вдосконалювання інтелекту та професіоналізму через реалізацію індивідуальних здатностей, надання кожному члену суспільства можливостей для інтелектуального й професійного росту.

Сучасне суспільство, яке характеризується як інформаційне, вимагає нових інноваційних підходів у системі освіти. Освіта в інформаційному суспільстві відрізняється, з одного боку, охопленням переважної більшості населення і стає загальною, з іншого боку — особисто диференційованою. Така система має раціонально загальний характер поширення знань. Зміст освіти стає універсальним і носить фундаментальний характер. Тобто учень, студент у навчальному й виховному процесі повинні придбати ті важливі навички шляхом застосування знань, які б